

De maatschappelijke stage. Toen ik het vorig schooljaar hoorde, had ik geen idee wat het zou inhouden voor mij. We wisten wel dat we er allemaal mee te maken zouden krijgen en dat je het verplicht moest doen. In de wandelgangen kreeg je al te horen dat we er met kerst meer van zouden horen. Die kerstactie moesten we allemaal opgeven waar we mogelijk stage zouden willen doen en waar we dus ook voorlichting over wilden hebben. Mijn keus viel eerst op een stage bij Amarant. Helaas was daar geen voorlichting over. Er was wel voorlichting over G- voetbal (voetbal voor gehandicapten). De uitleg werd verzorgd door leerlingen uit 5 VWO. Ze waren erg enthousiast over hun stage. Na de uitleg had ik zelf zoiets van dat is wel een leuke stage. Ik heb alleen zelf niet de moeite gedaan om bij het G- voetbal stage te lopen.

Na de projectdag hoorden we een lange tijd niets van de maatschappelijke stage. We hadden al wel een mapje gekregen voor onze stage. Ik hoorde van andere 4de klassers dat het mogelijk was om via school stage te lopen dus daar wachtte ik maar op. Op een zekere vrijdag viel mijn eerste uur uit. Dat betekende voor mij de eerste drie uur vrij. Er stond alleen dat Roger de les over zou nemen. Eerst had ik weinig zin om te gaan, totdat Roger me vertelde dat ik zo aan een stage kon komen. Die vrijdag was ik gewoon het eerste uur op school. Roger vertelde dat er stageplaatsen waren voor de Duynsberg. Ze hadden nog mensen nodig die stage wilden lopen en een contactpersoon voor de weekendploeg en de ploeg die doordeweeks stage liep. Ik wilde graag contactpersoon worden voor de weekendploeg. Je moet wel alles regelen, maar je hoeft minder stage te lopen. Ik moest een schema invullen met data waarop iedereen stage ging lopen.

Na een paar dagen sprak ik weer met Roger af. Ik moest samen met de andere contactpersoon een afspraak maken met mevrouw Lacroix. Mevrouw Lacroix regelt de roosters in de Duynsberg en het was belangrijk dat ze wist wie er op welke dag zou komen. Tijdens de ontmoeting met mevrouw Lacroix heb ik nog gevraagd of degenen die stage lopen een kleine rondleiding kregen en of ze een beetje op weg werden geholpen. Mevrouw Lacroix had hier nog niet echt over na gedacht en was zeer enthousiast over het feit dat ik meteen wat vragen klaar had.

De eerste weken dat leerlingen stage moesten lopen verliepen vlekkeloos. Er waren geen vragen en er waren ook geen problemen. Iedereen liep stage met nog een leerling zodat ze in ieder geval niet alleen waren. Toen was het de beurt aan mij om stage te lopen. Ik moest me melden bij de afdeling en ik maakte contact met mijn begeleider. Zijn naam was Mark, een twee meter lange vent die een warme indruk op me maakte en ik voelde me meteen op mijn gemak. Het eerste wat ik samen met mijn 'stagepartner' moest doen was een groepje oudere mensen vermaken door samen met hen een kruiswoordpuzzel te doen. Ik was helemaal verbaasd want de mensen wisten zo veel dat ik er zelf versteld van stond. Na de puzzel kwam het eten. Dit mochten wij ook naar de tafels brengen.

Toen iedereen zijn/ haar eten op had gegeten, mocht ik de kar weg brengen. Het was een vrij grote kar en het viel nog niet mee om die door de smalle gangen te rijden. Na het middageten gingen de mensen of naar hun kamer of ze gingen in de 'huiskamer' wat lezen of een slaapje doen. De stilte werd goed bewaakt want als je teveel herrie maakte werd je er op aangesproken.

Ik mocht pauze gaan houden samen met mijn stagepartner. Toen we terug kwamen waren de meesten weer wakker en zat er weer een beetje leven in de brouwerij. Mark vertelde dat hij van plan was om de mensen mee naar buiten te nemen. Een van ons mocht daar mee helpen en de ander moest in het restaurant mee helpen. Ik ging samen met Mark alles buiten klaar zetten en daarna de

mensen naar buiten helpen. Toen iedereen zat mocht ik koffie en thee inschenken. De mensen genoten van het mooie weer en waren zeer blij dat ze naar buiten mochten. Toen iedereen aan het genieten was barstten de verhalen los. Het ene verhaal nog mooier en groter dan het andere. Na een uurtje ging iedereen weer terug naar boven en werd het avond eten bereid. Terwijl we bezig waren met het bereiden van het eten had ik even tijd om met Mark te praten over de dag zelf en over hoe hij het nou vond om met oudere mensen te werken. Hij vertelde dat de mensen wel vaak je naam vergeten maar dat je er ook veel lachende gezichten voor terug krijgt.

Na het avondeten mocht ik naar huis en keek ik terug op een geweldige stagedag. Ouderen die dementeren zijn misschien lastiger omdat ze veel vergeten maar het is toch steeds een plezier om de lachende gezichten te zien. De meesten zijn ook zeer geïnteresseerd in wat je doet voor school en wat je naast school nog meer doet. De mensen zijn misschien snel vergeten wat je voor ze hebt gedaan maar de maatschappelijke stage helpt je wel om je eens in te leven in het werk dat andere mensen met veel liefde en zorg doen.

Thom Joosten V5B.